

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. R.**, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č. j. OD 914/20-3/67.1/20249/NL, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 7. 2021, č. j. 58 A 2/2021 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti **4.114 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 27. 8. 2020, č. j. MML046222/20/1656/OD/Kro, č. dokumentu CJ MML 167868/20 (dále jen prvostupňové rozhodnutí). Jím správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 2. 2020 se jako řidič motorového vozidla na výzvu policistů odmítl podrobit dechové zkoušce i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a náhrada nákladů řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu. Krajský soud nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání společně s odvoláním proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 19. 8. 2020, č. j. MML046222/20/1656/OD/Kro, č. dokumentu CJ MML 160301/20, kterým bylo

rozhodnuto o žalobcem uplatněné námitce podjatosti úřední osoby. Důvody odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však žalobce neuvedl. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 16. 9. 2020 žalobci pouze výzvu k odstranění vad odvolání proti usnesení o námitce podjatosti č. dokumentu CJ MML 160301/20, nikoli však výzvu k odstranění vad odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Pokud za takovéto situace žalovaný přistoupil k rozhodnutí o blanketním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by byl žalobce vyzván k odstranění vad tohoto odvolání spočívajících v neuvedení odvolacích důvodů, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen stěžovatel) kasační stížnost. Uvedl, že nesouhlasí s posouzením okolností týkajících se absence výzvy k odstranění vad odvolání krajským soudem. Stěžovatel přezkoumal prvostupňové rozhodnutí dle zákona o odpovědnosti za přestupky v plném rozsahu, tj. jak z hlediska formálně právního, tak i z hlediska věcné správnosti, a tím byl zcela vyčerpán předmět řízení. Žalobce neuvádí konkrétní námitky, které by mu bylo znemožněno uplatnit, ani jakými vadami konkrétně prvostupňové rozhodnutí trpí. Stěžovatel se odvolává na rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 – 69, podle něhož každé procesní pochybení nemusí být vždy důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V dané věci sice byla zjištěna procesní vada, za okolností daného případu však to nemělo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatele.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato není důvodná, neboť napadený rozsudek krajského soudu je zcela v souladu s ustálenou judikaturou NSS a dalších správních soudů, uvedenou ostatně v bodu 18 napadeného rozsudku.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ve znění zákona č. 77/2021 Sb., *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tuto judikaturu je možné přiměřeně aplikovat i na právní úpravu účinnou od 1. 4. 2021. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu

pokračování

učinit judikurní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Zde Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, že by napadený rozsudek krajského soudu byl založen na posouzení právní otázky dosud judikaturou kasačního soudu neřešené či řešené nejednotně, popř. že by tato právní otázka měla být posouzena odchylně od dosavadní judikatury. Pouze dovozuje, že s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci by zjištěné procesní pochybení v průběhu odvolacího řízení nemělo být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. K tomu však pouze uvádí, že se jedná o přestupkovou věc, v rámci níž odvolací orgán přezkoumává z moci úřední i věcnou správnost prvostupňového rozhodnutí, a že žalobce neuvedl, jaké konkrétní námitky mu bylo chybným postupem správních orgánů znemožněno uplatnit.

[9] Otázkou, zda porušení § 82 odst. 2 správního řádu, tj. povinnosti správního orgánu vyzvat odvolatele k doplnění chybějících náležitostí odvolání, představuje podstatné porušení procesních předpisů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud a jeho judikaturu k této otázce výstižně shrnul krajský soud v bodě 18 napadeného rozsudku. Pro stručnost postačí citovat rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, na který rovněž odkazoval krajský soud. V citovaném rozsudku se jasně uvádí: *„Žalovaný tedy rozhodoval o odvolání, aniž by znal konkrétní námitky, které hodlal žalobce v doplnění svého odvolání uplatnit. Takový postup žalovaného považuje soud za zcela nepřijatelný a naprosto v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu, a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.“* Citovaný rozsudek byl rovněž vydán ve věci přestupku, jak se stalo i v nyní projednávané věci.

[10] Stejný závěr vyjádřil NSS v celé řadě dalších rozhodnutí. V rozsudku č. j. 2 As 99/2010 - 67 zdejší soud např. explicitně uvedl, že *„Nejvyšší správní soud jasně vyjádřil, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.“*

[11] Stejně tak bylo v judikatuře NSS jasně vyjádřeno, že jestliže správní orgán nepostupuje dle § 82 odst. 2 správního řádu a neučiní kroky pro odstranění vad odvolání dle § 37 odst. 3 správního řádu, jedná se o vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle

kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání (rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014 - 34, a ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018 - 33).

[12] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a krajský soud se od ní neodchýlil. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce pak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v plném rozsahu. Žalobce má právo na náhradu odměny zástupce za jeden úkon (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se náhrada nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celkem je stěžovatel povinen uhradit na nákladech řízení o kasační stížnosti žalobci 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu